Ч. 71 (11.324). Львів, четвер 29. березня 1928. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Сесія ВУЦВК-ту.

Львів, 27 березня 1928.

Ще дня 16. березня почалася в Харкові третя сесія Всеукраїнського Центральн. Викон. Комітету цьогорічного скликання. Вона повиннаб бути першою сесією нового ВУЦВК-ту, вибраного зимою. Одначе вибори чи точніше перевибори рад цього року в конституційному речинці не відбулися з уваги на ліквідацію партійної опозиції. Їх відложено аж на осінь 1928 року. Почата сесія відбувається під знаком загального розчарування серед комуністів наслідком великої економічної крізи, під авспіціями рецедиви террору, і накінець під гаслами безоглядної боротьби за цілковите „викорінення нащадків старого ладу", як це сказав Петровський у своїй вступній промові при відкритті сесії.

Зовнішні обставини теперішнього політичного режіму на Україні відбирають свободу віддиху тій сесії. Її попередили страшні переслідування українців, розстріли, а акомпаніює її „сеансам" страшна, фанатична, безпритомна гульня чекістів, які полюють на свідомих національно українців та насилають над неї червоне марево крівавого опира-кровопійця. Може дехто й не повірить у те, але це правда, це гола проймаюча жахом дійсність, якої ніхто не заперечить, бо вона є.

Нині ми хочемо присвятити дещо уваги самій лише вступній промові т. зв. „всеукраїнського" старости Петровського. Зпоміж стрічок тієї знаменної орації пробивається недвозначно образ того рака, який зїдає організм комунізму не тільки на Україні, але й у цілому СРСР, який тисне комуністів за горло, а з яким вони борються при допомозі рецедиви тав. воєн. комунізму, тобто безпощадним і безоглядним, нелюдським крівавим террором та руїною. Щоби цей терор оправдати видумують усякі панами в роді економічних шпіонаж, інсценізують контр революційні саботажі, змови та терористичні акти, увязнюють і розстрілюють наслідком їх „розкриття" десятки і сотки невинної інтелігенції.

„Неподанно — говорив Петровський — викрито цілу чужоземну економічну організацію (мова про відому змову в донецькій кітловині. — Ред.) для підриву промисловости й іншої провокаційної роботи і в цій зраді, на жаль, брала участь і деяка частина російської й української технічної інтелігенції. **Заходи для остаточного викорінення спадщини старого ладу**, для якнайбільшого піднесення культурного рівня широких робітничо-селянських мас **треба знайти в найближчому часі**".

Якже це зробити, якими засобами та якими шляхами?

„Нам конче потрібна — відповідає Петровський — **своя радянська інтелігенція. Стара буржуазна інтелігенція не може пристосувати свою ідеольогію до соціялістичного робітничо-селянського ладу життя**".

З уваги на те відновили тепер комуністи свою випробувану систему знищення і фізичної ліквідації тієї „старої" інтелігенції. Вибрали таким чином найпростіший і найпрактичніший вихід з положення. І тут а не деінде криється розвязка не дуже то складної загадки, звідки в комуністів при невиносимому для культурної людини режімі диктатури беруться всякі „контрреволюційні" змови? — Звідси, що їх треба, вони необхідні комуністам, щоби тим скоріше і тим справніше зліквідувати цей „баляст" революції, яким вони вважають „стару" інтелігенцію. На Україні все і з правила при таких нагодах найбільше жертв складає червоному комуністичному молохові українська інтелігенція.

„Останні кампанії хлібозаготівлі, — казав ще Петровський — селянської позики, самооподаткування й інше, свідчать, **що ми ще не досить урегулювали виробничий звязок між промисловістю й сільським господарством.** Наш експорт оце тільки перейшов половину передвоєнного. Сама Україна до війни вивозила хліба на 300—350 міл. карб. а тепер лише вивозить на суму 70 до 80 міл. карб. **І за таких умов місяців два тому наші промислові центри відчували недостачу в сільсько-господарській продукції.** (Вони це тепер ще більше відчувають.—Ред. **Цього селяни не повинні припускати, а держава повинна так урегулювати справу, щоби наше селянство цілком забезпечувало робітничі центри і промисловість потрібними сільськими господарськими продуктами.** Переводячи останні заходи (репресійні — Ред.) серед селянства, **ми денеде здибувались із сумнівами та хитаннями.** Але життя довело, що заходи ці були вірні, потрібні і дали велику користь для всього господарського обороту країни. Ще й більше од того, через самооподаткування (примусове — Ред.), що своїм **тягарем впало головним чином на заможніші верстви села** в деяких районах будуть закінчені школи та інші культурно-освітні установи".

Хто уважно прочитає наведені стрічки, той вичує цю велику економічну крізу, яку переживає комуністична диктатура, а на тлі якої родяться всі ті судорожні відрухи комвлади проти апокаліптичного марева контрреволюції та проти „старої" інтелігенції, що є в понятті комуністів причиною всього лиха. Ціла картина положення стане ще яснішою, коли доповнимо її тими плянами господарської політики, які намітив тойже Петровський.

„Основне наше змагання в сільському господарстві — казав він — полягає в тому, щоби почимнити заходи щодо обєднання окремих селянських господарств і насамперед бідноти і маломіцних середняків. Як і в промисловості ми будемо в сільському господарстві посилювати та збільшувати соціялістичний сектор і всіми силами будемо боротися з приватним капіталом (читай: заможнішими селянами. — Ред.), експльоатацією та спекуляцією".

Отже поважні господарські труднощі, цілковита відсутність правильного наладнання виробничого кровокруження між рільництвом і промислом наслідком інертности та опору села і безкровности промислу є прикметною і основною рисою теперішних більшовицьких днів. Нішо дивного, що як Петровський так і Чубар дали робітникам у своїх промовах недвозначно до зрозуміння, що постанови (ювилейні!) союзного радянського уряду про 7-годинний день праці у промислі в нинішніх обставинах до здійснення неможливі, бо це вимагає „надзвичайного — як казав Чубар — напруження сил", а їх ніяк напружити більше ніж вони напружені неможливо. Далеко лекше відвернути увагу заінтересованого пролетаріяту від важкої крізи при допомозі „відкриваних" змов. І це комуністи роблять прекрасно в супроводі крівавого терору.

Після виборчого бою.

ПІДСУМКИ І ВИСНОВКИ

VIII. Бльок непольських народів — мертвим твором.

Нішо інше, тільки односторонність промовлялаб із нас, колиб ми всі відємні признаки виборчого періоду добачували тільки в інших українських партіях, а всі додатні в Українському Нац.-Дем. Обєднанні. Нішо інше, тільки появом однобічности булаб критика інших українських політичних угрупувань з одночасним промовчуванням помилок проводу Обєднання. Думаємо, що безстороння критика не може пошкодити Обєднанню, а навпаки буде осторогою на будуче. Дозволяємо собі твердити, що створення бльоку непольських народів, а радше спішне приступлення до нього Обєднання було помилкою і то помилкою основною, яка у своїх наслідках була причиною виборчої невдачі Обєднання, не так у Галичині, як на північних землях.

Перед розпочаттям виборчої акції думки щодо вартости бльоку непольських народів були поділені. Одна частина провідних діячів Обєднання велику вагу привязувала до цього бльоку, а другі діячі — як не відкидали ідею бльоку, який на нашій території був би практично бльоком українсько-жидівським, то щонайменше ставили його на другому місці, висуваючи на перше український національний бльок. Між іншим так ставив справу і наш орґан-

Провідні діячі Обєднання висували такі арґументи за бльоком:

1) Виступ усіх непольських народів в одному виборчому фронті буде маніфестацією солідарности поневолених народів проти пануючого. Такий виступ мусить зробити відповідне враження в Польщі і за кордоном та звернути увагу світа на нерозвязану національну проблему;

2) Технічно такий бльок забезпечує певніші виборчі вислідн, дає всім збльокованим народам пропорціонально більший мандатовий приділ з державної листи;

3) Бльок непольських народів на суцільній українській території дає проблематичні користи українцям, але зате рятує нас на Холмщині й Підляші, де в створених умовах (через виборчу ґеометрію) українське населення власними силами не може провести ані одного посла. А справа Холмщини і Підляша є для нас такою важною, що вже вона одна промовляє за бльоком;

4) Бльок непольських народів не дає нам ніяких помітніших користей однак українці — як найбільша „меншість" в сучасній Польщі та територіяльна більшість на своїй національній області — повинні допомогти іншим народам збільшити свою репрезентацію, бо краще є, щоби в соймі сидів байдужний до нас німець чи жид, ніж поляк.

Зрештою, бльок непольських народів записався якнайкраще підчас виборів 1922 р. і тільки завдяки бльокові поляки не здобули тоді ані одного мандату на Волині, а одночасно бльок здобув аж пять мандатів (4 українці й 1 жид) на Холмщині й Підляші.

На те відповідали опоненти бльоку:

1) Бльок непольських народів тільки тоді мав би своє оправдання й був би корисний, колиб він був бльоком *ідеольоґічним* та колиб він був повним міжнаціональним бльоком, себто колиб в його склад входили національні бльоки, а щонайменше більшість партій поодиноких народів. Тимчасом бльок не може бути ідеольоґічним з огляду на ріжне відношення поодиноких поневолених народів до пануючого народу. Бож зовсім природно, що іншим мусить бути відношення до пануючого народу непольських народів територіяльних, а інше розсіяних. На ділі той бльок на українській території під Польщею був би бльоком з жидами, з якими в останніх часах наросли у нас з одного боку ріжні рахунки, а з другого боку зі значною частиною жидів (зі східно-галицькими жидами) у нас є ріжкі політичні розбіжности. Більше значіння для нас мав би не загальний, але територіяльний бльок, колиб жиди й інші дрібніші меншости — (німці й чехи) стали на українській територіяльній платформі, але це прецінь є виключене. Ані наші політичні змагання, ані соціяльні тенденції, ані економічні й культурні інтереси не є ідентичні зі змаганнями й інтересами жидів чи німців, які постійно підкреслюють свою льояльність, соціяльно є у відношенні до нас дуже відмінні, а культурно нам чужі;

2) Бльок непольських народів не можна трактувати рівнорядно з національним бльоком, а навпаки основним нашим змаганням повинен бути український національний бльок, а його розвиненням може бути бльок непольських народів. Ідеольоґічна сторона бльоку є дуже слабка. Тільки технічно він може уявляти собою велику силу, але тільки тоді, коли буде складатися з цілких, суцільних, обіймаючих більшість важніших партій національних монолітів. Зовсім природно, що поляки будуть поборювати бльок усіми силами і всіми засобами. Та коли він буде сумою національних бльоків, то тоді не буде проґалини, якою втиснеться розклад, як з боку поляків, так і дрібніших побльокових партій. Колиб сталося так, що бльок непольських народів повстане не як сума і обєднуюче завершення національних бльоків, але як бльок поодиноких українських білоруських, німецьких і жидівських партій, то він буде крити в собі зародки катастрофи. Тоді бльок непольських народів став би стрільницею не лише для польських, але й для українських небльокових партій. Тоді посипались би закиди, що УНДО пішло на службу німецької і жидівської буржуазії і т. і. Тому краще зреаґувати з бльоку, як з приводу приступлення до нього давати іншим партіям аґітаційний арґумент проти Обєднання;

3) Єдиним рішаючим арґументом за бльоком є справа вибору українців

ського представництва від Холмщини і Підляшя. Однак коли ми є такі слабі, що власними силами не можемо там провести ані одного посла, то те представництво буде лише фіктивним. Тому доцільнішим буде звернути всю увагу на суцільну українську територію, ніж для сумнівних успіхів на Холмщині і Підляші створювати собі трудноші в Галичині й на Волині;

4) Гарною річю є допомагати іншим, але перш усього ми мусимо думати про себе, змагаючи до того, щоби якнайбільше число українських репрезентантів засіло в польських законодатних установах, а не жидівських чи німецьких представників.

Приклад Волині з 1922 р. нічого не доказує. За пять літ дуже богато змінилося. Наші виборчі успіхи на Волині в 1922 р. треба завдячувати не лише бльокові, але й тій обставині, що поляки йшли тоді до виборів розбиті, а українці виступали одною лавою. Тепер мабуть буде навпаки. До тогож треба рахуватися з настроями серед українського громадянства. Важко допустити, щоби після процесу Шварцбарта і політики східно-галицьких жидів ті настрої були корисні для бльоку, який на ділі у нас був би бльоком українсько-жидівським. А ще важче допустити, щоби ті настрої були корисні для такого бльоку на Волині, де не лише є традиції діяльности Евлогія та де чуткішим, як у Галичині, мусів бути відгомін процесу Шварцбарта, але де також наступила метаморфоза жидівського елементу і то в напрямі перетворення його на чинник польонізації.

Ось так протиставилися два погляди в справі бльоку непольських народів. Наш орґан по суті заступав другий погляд, підкреслюючи вагу національного бльоку, хоч зі зрозумілих причин не висувано тоді всіх арґументів. Управа Обєднання трактувала справу одного й другого бльоку рівнорядно. І тоді, коли справа національного бльоку поступала вперед черепашиним кроком, а в дійсности не могла вийти поза вступні кроки, бльок непольських народів завершено в приспішеному темпі як бльок головних партій, полишаючи відкритими до нього двері й для інших партій поодиноких народів. Але інші партії, головно соц.-радикали, вхопилися цього довершеного факту, виставляючи його головною перепоною для національного бльоку. Ясно, що арґументація радикалів була нещира. Вони взагалі шукали якоїнебудь причини, щоби тим чи іншим способом відмовитися від бльоку (вониж самі довго переговорювали з „Бундом"), але фактом є, що їм дано в руки не лише арґумент проти національного бльоку, але й головний аґітаційний засіб проти Обєднання. Аж з моментом заключення бльоку наш орґан почав його підтримувати, щоби не вводити ще більшого розгардіяшу у виборчу акцію. Але з огляду на офензиву поляків і всіх інших українських партій це була Сизифова праця. Всі українські партії від радикалів до комуністів, всі польські чинники, всі „одинкові" аґітатори використали бльок УНДО з іншими непольськими народами, а головно з жидами як головний таран проти 18-ки. Варто було читати лише летючкову літературу „одинки" на Волині, щоби зрозуміти, який арґумент необачно дано їм в руки. До тогож годиться зазначити, що ані одна польська партія (поза „ліверальної" одинки) не хотіла входити в бльок з жидами. Навіть ППС не відважилася на цей крок, хоч радо пішла на співділання з німецькими соціялістами.

В тих умовах бльок непольських народів фактично не був бльоком народів, лише найсильніших партій поодиноких націй. Але й територіяльно він був неповний, бо не обіймав, зовсім зрозуміло, галицьких жидів, які стали тихими (а при сенатських виборах навіть явними) комбатантами проурядової „одинки". Бльок (з жидами) обіймав тільки північні землі, де вибори випали для нас крайно катастрофально. Надії на жидівську допомогу на Холмщині і Підляші завели на цілій лінії. Там тільки дроби жидівських голосів упали на 18-ку.

Бльок непольських народів в тій формі, в якій він істнував, був наскрізь мертвим. Він не лише не приніс нам ніяких користей, але й значно зашкодив. Без бльоку ми булиб вийшли при виборах як не корисніше, то на всякий випадок не гірше. Була це без сумніву тактична помилка, хоч і зроблена в добрій вірі.

Кредитова політика Польського Банку.

Від моменту, коли в Надзірній Раді Б. П. засів представник американського капіталу, який одночасно є тихим фінансовим диктатором Польщі, кредитова політика цього головного емісійного інституту Польщі стала незвичайно характеристичною для відносин, пануючих тут на цій преважній ділянці господарського життя.

Як відомо, Польща відчуває дуже сильний голод на кредити не тільки для поширення продукції, але в першу чергу на піддержку її правильного функціонування. Проф. Крживановський ще два роки тому обчислював кількість цих потрібних кредитів на суму около 2 міліярдів зол. в золоті. Але заки закордон, а головно Америка, рішаться поблагословити Польщу таким золотим дощем, як це видно от напр. на відомій картині Тіціяна — а покищо на це зовсім не заноситься — реальним є тільки питання, якої політики держиться Б. П. як господар цих сум, що находяться або можуть находитися в його розпорядженні? Відповідь на це питання находимо в звичайних біляясах Б. П. за останні місяці і в інших відомостях, котрі, правда доволі скупо, та проте від часу до часу появляються в пресі.

В осени мин. року, коли справа американської закордонної позички Польщі сталася фактом довершеним, Б. П., виконуючи одно із взятих на себе зобовязань, перевів підвишку свого акційного капіталу зі 100 на 150 міл. зол. Понадто перевів Б. П. сильну підвишку всіх інших своїх резерв. І так закупив він в останніх 3-ох місяцях в Англії золота за 200 міл. зол. і, як преса доносить, закупи ці далі продовжує. Постійно теж скуповує Б. П. чужу валюту. Таким чином біланс Б. П. за першу декаду лютого ц. р. виказує: суму 529 міл. в запасах золота і суму 639.6 міл. в запасах девіз, разом суму 1,,168,600.000 зол. в характері т. зв. „чистого" покриття. Дотичні цифри за першу декаду біжучого місяця є слідуючі: 536 міл. золота і 627.1 міл. девіз, разом 1,,163.200.000 зол.

Якже виглядають супроти наведених цифр пассиви Б. П.? В минулому місяці обіг нот представляв суму 988 міл., а негайно платні зобовязання суму 697.7 міл., разом суму 1,,684,000.000 зол. Дотичні цифри в біжучому місяці є слідуючі: обіг нот сума 1044.8 міл., негайно платні зобовязання сума 634 міл., разом 1,,678,000.000 зол.

З наведених цифр отже ясно виходить, що покриття польської валюти під цю пору, замісць вимаганих 40 проц., представляється у висоті 70 проц. Є це покриття, на яке позволяють собі хіба самі найбагатші держави світу. Чи Польща може бути до таких держав зарахована?

Придивімся ще й іншим позиціям біляясів Б. П. Векслевий портфель представляв при кінці 1926 р. суму 321.6 міл. Та за цілий 1927 рік він зріс дуже незначно, бо в лютім 1928 р. він давав суму тільки 469 міл. зол. Біланс за першу декаду біжучого місяця виказує в позиції векслевого портфелю суму 475.2 міл. зол., отже зріст тільки на нецілих 6 міл. зол. Позиція кредиту льомбардового в сумі 47.9 міл. є така незначна в Польщі, що навіть про неї говорити не приходиться. Взагалі, ми бачимо, що головна по правилам економії функція білетового банку, себто „функція творення нового гроша" (Geldschöpfungsfunktion) — в Польщі за цілий останній рік дала тільки суму около 150 міл., яка, до речі, тепер зростає дуже помалу, бо на около 7 міл. в місяць. А тимчасом запас золота і девіз зріс в Б. П. за цей самий час о 120 проц.

Так само майже цілком неужиточно лежить в трезорах банку сума 140 міл., призначена на інвестиційний господарський фонд. З неї видно потребуючим тільки мінімальні суми. Подібно діється з вкладками скарбовими, котрі уряд складає на біжучий рахунок в Б. П.

Зате на ринкові капіталів царить нечуваний голод, так, що приватна процентова стопа доходить до 30 прц., ба і 36 прц.

Нема жадного сумніву в тому, що Б. П. в своїй кредитовій політиці може без найменшої шкоди для валюти держатися куди ліберальнішого курсу, чим це діється на ділі. Тоді кредитовий голод населення міг би бути заспокоєний бодай в деякій мірі і цей факт дуже причинивсяб до оживлення господарського життя та дав би міліонам безробітних спромогу заробітку. Чому отже так не є?

Прямої відповіди на це питання ми не находимо в ні одній із урядових заяв, хоча тепер, головно підчас виборів, було їх багато. Та проте посередньо вона випливає з цілого курсу економічної політики санаційного уряду. А саме. Санаційний уряд всеціло стоїть під впливом американського фінансового дорадника, котрий є першим його вдохновителем на господарській ділянці. А тому, що господарське життя Польщі дуже хитке і удержується в стані „рівноваги" тільки завдяки фактичній диктатурі одинипі, то американський дорадник не потребує оглядатися на публичну опінію і може позволити собі на одно таке, на що при нормальних умовах ледви чи міг би собі позволити. Ситуація в Польщі тому тепер дуже подібна до передвоєнної в Туреччині. Там теж білетовий банк держави і взагалі державні фінанси стояли під контролею заграничної фінансієри, котра фактично правила інституцією „Dette Publique Otomane" перш усього мала на увазі удержання курсу валюти Туреччини. І ця валюта справді була добра. Хоча зрештою держава коротала життя в нужді і в стані постійного примітивізму господарського. В Польщі під цю пору теж зустрічаємо обставини, де всі середники є спрямовані виключно тільки для піддержки курсу валюти — хочби й ціною здавлення решти ділянок господарського життя. Тим і пояснюється парадокс позірно незвичайно сильно уфундованої валюти на фонді крайного загального вбожества.

Що більше. В закордонній пресі появилися вістки, з яких виходить, що й фатальний останній розпорядок польського уряду про вальоризацію митних оплат був зроблений на приказ американського фінансового дорадника. Останній слушно налякався небезпеки захитання валюти наслідком постійного дефіциту в закордонній торговлі і тому подиктував урядові згаданий розпорядок.

Тому й не дивниця, що чуткий барометер господарського життя, яким є закордонна торговля держави — вже зареагував в Польщі на всі головні її урядові відрухи з останнього часу. Біланс закордонної торговлі за лютий знов виказує недобір в сумі 72 і пів міл. зол. Ба, не тільки це. Він взагалі виказує зменшення як по стороні привозу так і по стороні вивозу. Вивіз виказує зменшення на 20 і пів міл. зол. Але в лютім розпорядок про вальоризацію митних оплат ще не обовязував. Він зачав обовязувати тільки з половини березня і його фатальні наслідки стануть видні щойно в білянсі за березень і в дальших місяцях. Цілком певно можна сказати, що закордонна торговля Польщі сильно скорчиться і ледви, чи, не вважаючи на останню крайню міру, таки вспіє добитися надвишки.

На добавок — на горизонті появився новий бюджет на рік 1928/29, який, слава Богу, виріс вже до суми 2 і пів міліярда зол. Рік-річно бюджет Польщі росте на 600—700 міл. зол., не рахуючи зросту бюджетів на самоврядування і других соціяльних тягарів. Не дивниця тому, що хоч урядова преса бє в літаври тріюмфу, холодна дійсність є далека від цих рожевих картин, які малюють услужливі надворні підхлібники ріжної масти і породи. Марш. Пілсудський видно сам найкраще знає, як є і тому мабуть він сам хоче тепер взяти керму господарської політики держави у власні руки. Так бодай голосять останні вісти з Варшави...

Д-р Павло Лисяк.

З життя наддунайської „Січи"

Відчит проф. Боберського про Канаду

Відень, 18. березня 1928.

Українське Акад. Т-во „Січ" у Відні святкує цього року 60-літній ювилей свого істнування і праці. Випадково прибув під цей час до Відня проф. Ів. Боберський з Канади і Т-во „Січ" вихіснувало його приїзд та попросило його, щоб він дав відчит про українців у Канаді. Цей відчит був сам по собі подією в житті Товариства.

Відчит, що відбувся в домівці Т-ва при Тересієнгассе 15 був злучений із світляними образцями в числі 102. Це були знимки, виконані проф. Боберським у Канаді, які давали образ життя українців у канадійських провінціях Альберті, Саскачевані, Манітобі, Онтеріо і в Британській Колюмбії. Світляні образці представляли уривки з життя українських фармерів та робітників, знимки Українських Народних Домів, крамниць та церков, шкіл і бурс, а також види канадійських міст, англійських будівель-хмародерів і церков. Дуже цікавою була карта західних провінцій Манітоби, Саскачевану й Альберти, на якій українські оселі були зазначені червоною барвою. Прелеґент подав також статистичні таблиці про експорт збіжжа з Канади й імпорт у інших державах. Не менше цікавою була таблиця, як ростуть міста в Канаді, з яка виказувала, що прим. Вінніпеґ за 70 літ зріс на більше місто, як Львів за 700 літ. Інтересні були уваги прелеґента про життя українських фармерів і робітників. На одному світляному образці було видно всі українські часописи, які виходять у Канаді, а виходять їх 13. Прелеґент описав при тому угрупування українців у Канаді. Дуже цікаві були уваги про прикмети англійців, які організують Домінію Канади, бо ті прикмети впливають на виховання і психіку українських переселенців. По думці прелеґента наші еміґранти зробили великий поступ і коли наша канадійська еміґрація виховає і дасть кількох економічних організаторів для Рідного Краю — то сповнить уже немалу задачу. Українські еміґранти знають свій обовязок для Рідного Краю, бо бачуть, як інші народи на еміґрації, прим. німці, жиди, чехи, ірляндці, поляки вишукують способи, щоби зміцнити політичну повагу й економічну силу свойого краю. Потрясаючо ділала на присутніх знимка найдавніших українських господарів, перших піонірів, що перед 30 і більше роками приїхали були до Саскачевану і своїми плугами і важким потом перемінили протягом кількадесяти літ соннну і безкраю прерію в урожайні пшеничні лани. В 1927 році відбулося ювилейне торжество в їх честь у місті Канорі, на якому промовляв один із міністрів саскачеванського сойму, що з повним признанням висловлювався про пильність, ощадність і витревалість українського господаря. Як далеко пішов поступ українців, видно було із знимки з місцевости Шандро в Альберті. Побіч низенької, соломою покритої хатини, яку побудовано зараз по приїзді до Канади, стоїть горда одноповерхова вілля в англійському стилю. Це теперішня хата українського еміґранта, що мешкав спочатку в маленькій, соломою критій хатині.

Відчит проф. Боберського — зробив добре враження на присутніх, які оплесками сердечно дякували за знаменитий відчит. Голова Т-ва „Січ" п. Ю. Вітошинський подякував проф. Ів. Боберському за його відвідини і відчит та просив передати привіт від Т-ва „Січ" і від української кольонії у Відні українському громадянству в Канаді. Слухачі ставили опісля до прелеґента питання, на які він коротко відповідав. При світляній машині орудував п. Семен Бурко, якому голова Т-ва подякував теж за його труд і поміч, без чого відчит зі світляними образками був би немислимий. Це був перший відчит проф. Ів. Боберського про канадійських українців зі світляними образцями в Европі.

Володимир Янів.

Останні вісті.

СПРАВА АРЕШТОВАНИХ ПОСЛІВ.

Після перетримання випущено їх на волю.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

Бурхливе відриття сойму

Зустрічні оклики для марш. Пілсудського. — Гамір і замішання в соймі. — Погрози і поява мундурової поліції. — Насильне виведення послів зі салі. — Арештування трьох комуністичних послів та послів Л. Бачинського і С. Жука. — „Український Клюб“ являється на салі серед співу „Ще не вмерла Україна“. — Відчитання відручного письма і зложення приречення. — Застереження пос. Ст. Барана.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

Вся увага Варшави скупчилася сьогодні біля відкриття сойму. В пополудневих годинах перед соймовим будинком почали збиратися товпи народу. На соймовому будинку замаяв прапор. Вул. Вейською надтягають то одинцем, то групками новообрані посли. В соймовій салі і в кульоарах великий рух. Галерія вщерть набита публикою. Заповнені льожі кореспондентів і дипльоматичного корпусу. Серед дипльоматів увагу цікавих глядачів приковує багряниця новоіменованого папського нунція.

Рівно в год. 5.30 являється на салі маршалок Пілсудський в асисті своїх військових адютантів. Члени уряду зібрані в комплеті. З моментом появи маршала-премієра розлягаються оклики: „Геть з фашистівським урядом!“, „Геть з терором!“, „Верніть нам наші мандати!“.

Посли — „одинковичі“ звертаючись до комуністів горлають: „Скільки ви дістали грошей з Москви?“. Посли-комуністи відповідають: „Скільки ви дістали грошей на вибори?“. Гамір збільшується. Падають ріжні оклики. Марш. Пілсудський, який досі мовчав, погрожує словами: „Викину панів зі салі“. Ворожі урядові оклики змагаються. Марш. Пілсудський знову: „Викину панів зі салі!“. Гамір дещо втишується. Серед загальної тишини маршал-премієр сідає на фотель. Ненадійно з лівої сторони кульоарів входить мундурова поліція під проводом мін. внутр. справ ген. Складковського. Поява поліції викликала великий гамір і бурю протестів. Поліція кинулася до послів, що передше кидали оклики і почала їх силою випроваджувати зі салі. Зпоміж виведених зі салі послів арештовано кількох, між ними трьох комуністів: Варського, Сохацького і Врону та українських радикалів: Льва Бачинського і С. Жука.

Ця поведінка ще більше підогріла пристрасти. Не вгавали ворожі урядові оклики. Посли-визволенці і пепесівці кричали: „Ганьба!“

Українські посли не були присутні підчас першого вибуху протестів, бо „Український Сойм. Клюб“ рішив був не брати участи в офіціяльній частині відкриття сойму. Та довідавшись про появу поліції в соймовій салі, українські посли негайно явилися на своїх місцях, співаючи „Ще не вмерла Україна“. Тоді польська лівиця почала співати „Червоний штандар“. Співи продовжувалися якийсь час. Марш. Пілсудський: „Попереджую панів, що я серед галасу урядувати не буду і сойму не відкрию“. — „Урядуйте, але без поліції!“ — кричить пос. Вижиковський („Визволене“).

Після того марш. Пілсудський відчитав відручне письмо президента про відкриття сойму, закінчуючи його заявою: „В імени пана президента оголошую сойм відкритим“. Підчас відчитування письма марш. Пілсудським **стояли лише посли — „одинковичі“** і члени уряду. Опісля приступлено до першого засідання з порядком нарад: заприсяження послів і вибір маршалка сойму. На предсідника покликав марш. Пілс. посла Бойка.

Перед приступленням до акту заприсяження пос. Єреміч (білорус) зголошує формальне внесення на відложення засідання з огляду на неприсутність виведених поліцією й арештованих послів. У формальній справі зголошується до слова пос. Возніцький. Та покликаний предс. Бойко не дає нікому голосу і приступає до заприсяження послів. Коли викликано до зложення приречення першого по азбуці українського посла Барана, після першого слова „Прирікаю...“ (така є формула присяги), заявив він: **„прийму шений реґуляміном і застерігаю собі зголошення наглого внесення про зміну реґуляміну в тому напрямку, щоби допустити українську мову до нарад в соймі“**. Таке саме застереження склав потім голова „Українського Клюбу“ пос. Дм. Левицький. Після формального акту, себ-то після зложення приречення, перервано засідання на одну годину

ВИХОДЯТЬ також із цін. лавок члени уряду. Марш. Дашинський займаючи місце маршалка у промові заявляє, що берегтиме прав і гідности парляменту та що знає, що його урядування нелегке. Після того пос. Біттнер (ком.) запротестував проти поліційних метод на парл. ґрунті. Пос. Возніцький (Визв.) зголосив протест проти нечуваного в історії парляментаризму безправства получевого з насилям конституції, яким було усунення поліцією на силу із сойм. салі умандатованих послів. Пос. **Загайкевич** (укр.) протестує проти обмеження свободи представників українського народу і знасилювання конституції. „Ми не сподівалися, говорив пос. Загайкевич, зараз у першій хвилині бути свідками, як наших товаришів виносить відси на руках поліція. Зазначуємо, що ми є тут представниками 6-міліонового відламу великого українського народу та що не дамо себе залякати методами насильства перед обороною належних нам прав. (Рясні оплески на лавах українських послів і нац. меншостей). До протесту прилучується пос. **Вальницький** в імени Сельробу-лівиці і пос. **Лядика** в імени клюбу україн. соц.-радикалів. Підчас промови пос. Загайкевича приходить до різкої словної перепалки між енд. послом Шибеком і пос. Хруцьким. Найближче засідання сойму завтра в год. 4. попол. буде присвячене виборові віцемаршалків і секретарів сойму.

УКРАЇНСЬКІ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ.

Пос. Ст. Баран протестує проти виключення української мови із соймових нарад і заповідає наглє вн[illegible]ня в цій справі.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) Пос. Ст. Баран, як перший з українців в поазбучному порядку викликаний до зложення посольського приречення, заявив українською мовою: „Прирікаю“, а далі додав: „З огляду на те, що арт. 3. реґуляміну соймових нарад виключає із соймових розправ кожню іншу мову і допускає лише польську мову та що з огляду на те ми не маємо можности скласти посольське приречення на рідній мові, себто на українській мові, заявляю, що Український Клюб зголосить відповідний проєкт зміни цього артикулу, а сьогодня ми є примушені зложити приречення в польській мові“. Після того пос. Баран сказав посольське „слюбуєм“. Так усі українські посли спершу говорили по українськи „Прирікаю“, а потім переходили на польську мову. Подібно складали приречення також українські посли у сенаті.

ВИБІР ПРЕЗИДІЇ СЕНАТУ.

Сенатор Мих. Галущинський віцемаршалком сенату.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік.) Маршалком сенату вибрано 54 голосами сен. Шумінського з клюбу 1-ки, проф. університету з Вильна. Віцемаршалками вибрані отсі сенатори: Ґлівіч з 1-ки, бувш. мін. фінансів, 80 голосами, Познер (ППС) 86 голосами і Мих. Галущинський 98 голосами. Так Український Клюб має віцемаршалка сенату, зате поміж пятьма секретарями нема українця, хоча по числу українцям належиться один секретар сенатор

ВІДГОМІН ПОЯВИ ПОЛІЦІЇ У СОЙМІ.

Враження з кульоарів

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік.) В сойм. кульоарах ідуть живі розмови з приводу введення поліції до сойму. Посли зазначують, що це вперше від часу існування польського сойму за 10 літ введено до законодатної установи мундурову поліцію. А вже просто здивування викликав факт, що поліція явилася під проводом самого міністра внутр. справ і що він сам вказував рукою тих послів, яких треба усунути. Загально вважають, що ця оригінальна поведінка була великим тактичним промахом уряду. Також великий несмак викликали непереберчиві, крайно непарляментарні, викрики з посольських лав 1-ки й оплески, якими 1-ка стрінула появу поліції.

РОЗМІЩЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПОСЛІВ.

Тенденційний вчинок сойм. канцелярії.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік.) Українських послів розміщено у соймовій салі ось так: Українських послів радикалів і сельробівців посадили на лівиці побіч комуністів. Зате послів із Українського Клюбу приміщено на правиці разом з німцями і жидами поміж 1-кою з одного боку і вшехполяками та Пястом з другого. Таке розміщення українських послів переведено нарочно, щоби унеможливити їм спільні демонстративні виступи. Проти приміщення Українського Клюбу на правиці посеред 1-ки й ендеції зложено в соймовій канцелярії протест.

УКРАЇНСЬКИЙ ГИМН І МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік.) Українські посли звилися на салю зі співом „Ще не вмерла Україна“. Одночасно польська лівиця затягла „Червоний штандар“. Підчас того поліція виводила зі салі демонструючих послів. Марш. Пілсудський реаґував на український гимн нервовим постукуванням об стіл, раз-поураз повторюючи: „Цхо!“. Але гамір і крик усе таки не вгавав.

ДАШИНСЬКИЙ МАРШАЛКОМ СОЙМУ.

Провал Бартеля. — Заяви українських послів.

Варшава, 27. III. 1928, год. 11.45 в.

(Власна телефонограма.)

Вислід першого голосування був такий: Дашинський (ППС) одержав 172 голоси; Бартель (кандидат уряду) 136 гол., Звежинський (демонстр. кандидат ендеків) 37, пос. Іван Лішинський (демонстр. кандидат українців) 28, Шипула (Сельроб) 13, Варшавський (комун.) 4. Білих і неважних карток віддано 49. Абсолютна більшість 196 гол. Супроти того приступлено до другого голосування. При другім голосуванні голосували 434 послів. Білих карток віддано 36, важних 398. Абсолютна більшість 200. Дашинський одержав 206 гол., Бартель 142, Звежинський 37, Шипула 13. Дашинський заявляє з місця, що вибір приймає. Збентежені вислідом голосування посли 1-ки гремінально виходять зі салі. Деякі посли 1-ки кричать у сторону українців: „Ви його вибрали!“ У відповідь кричить пос. Целевич: „То ваша поліція пронадила вам кандидата!“. За послами 1-ки

ВРАЖІННЯ З ВИБОРУ ДАШИНСЬКОГО

Новий сойм жде доля його попередника.

Варшава, 27. III. 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік.) Вже після першого голосування було видно, що маршалком буде вибраний Дашинський. Всетаки, коли оголошено оконечний вибір Д-го на маршалка, запанувала велика констернація. Відчувалося, що уряд першого дня існування нового сойму програв. При підрахунку голосів видно, що за Бартелем голосувала лише 1-ка і Унія зем заходніх, НПР-лівиця і кількох жидів. Всі німці та всі ті, на яких іще 1-ка рахувала, що вони в найгіршім випадку здержаться від голосування, перекинули голоси на Дашинського. Український Клюб голосував за Дашинським безумовно під враженням сцени з поліцією. Посли, які досі сумнівалися, чи голосувати за Дашинським чи здержатися при виборі, завдавали собі питання, що буде, коли маршалком стане п. Бартель, коли першого дня існування сойму ще перед вибором маршалка на доручення уряду вводять на салю мундурову поліцію. Тому справедливо говорять у кульоарах, що головною причиною упадку кандидатури Бартеля було тих 14 поліцаїв, які відбували нині свої функції на сойм. салі. Над долею сойму завис знак запиту. Здається, що жде його доля минулого сойму та що уряд схоче одержати лише нові повновласти, а зрештою буде соймом нехтувати. Кажуть, що після першої побіди ППС польська т. зв. дем. лівиця все таки порозуміється з урядовою більшістю. Все те, що правда, важко передбачити

ПРИСПІШЕННЯ ВИХОДУ „ДІЛА“.

Бажаючи подати нашим читачам якнайскорші відомости, приспішили ми вихід нашого щоденника. Від вчорашнього дня „Діло“ появляється в год. 6-ій рано. На провінції буде вже наш щоденник в передполудневих годинах разом з польськими львівськими щоденниками. Одночасно з вчорашнім днем завели ми постійні телефонічні розмови з нашим варшавським кореспондентом І. Кедриним.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·00—8·89·00, канадійський долар 8·84·50—8·85·00, чеська корона 0·26·35—0·26·40, австрійський шілінг 1·25·50—1·26·00, [illegible] 0·05·66, французький франк [illegible] 0·35·00, швайцарський франк 1·71·75—1·72·??, фунт штерлінґів [illegible], голандський [illegible]

НОВИНКИ

— **Арешти.** Дня 22. березня п. р. арештувала жандармерія п. Теслюка Михайла зі Стрия, народнього учителя, який шість місяців тому вернув з Чехословаччини і був від 24. листопада 1927 р. в господарсько садівничій школі в Милованню учителем молочарства. За що його арештували невідомо.

— **Львівська хроніка.** Самовбивчі акти продовжуються. Жінка одного майора, підчас його неприсутности, скочила з II. пов. і забилась негайно. Причиною — родинні непорозуміння. Є й сензації менше сумні і досить рідкі. Нпр. з якої причини може у Львові трамвай зупинитись? Коли в ньому пасажирка приведе на світ дитину. Весна таки справді близько, коли бузьки вють гніздо у трамваях. — У Львові почала „урядувати“ поліційна секція для боротьби з нічними метлями. Урядовці цієї секції працюють і в день, приневолюючи рівні сумнівні „дами“ піддатись лікарським оглядинам. Ці дами танцюючи по кабаретах і каварнях розсівають не тільки „чар“, але й бацилі імпортовані з чужини.

— **Львів дістане нові трамвасві лінії** в груднї п. р. на такім напрямку: від Льва Сапіги через вул. На Байки, Набєляка, Лепартовича, Пелчинською до Зиблікевича. Друга лінія: від Гетьманських валів, вул. Ягайлонською, Зигмунтовською до вул. Городецької. Крім цього львівські трамваї дістануть 10 нових возів.

— **Темна хроніка.** На залізн. шляху Перемишль—Журавиця два бандити грабили вагон; стріли поліціаїв за ними були невдатні. — По 4 міс. вязниці дістали два купці з Варшави Зусман і Яблан, аж у чортківському суді за хабарі заплачені урядовцеві з тютюневого монополю. — Із Перемишля повідомляють, що в Лимановій арештували емерит. залізн. урядовця Унґеґаєра, який виправляв своє прізвище, бо мав у Галичині яких 20 наречених, на те, щоби від них видурювати гроші і втікати.

— **Помилки сліпої Теміди.** Віденська преса реферує сумну історію одного помилкового засуду невинної жінки Катерини Штайнер. Штайнерову засудили на смерть 4 роки тому як обвинувачену у вбивстві своєї сусідки Балоґ, такоїж легкої дами. Підставою обвинувачення були погрози Штайнерової на адресу тамтої. Ніяких інших доказів, що Штайнерова задушила Балоґову не було. Кару смерти перемінили їй на досмертну вязницю, згодом на 7 літ. Адвокат Штайнерової торкнувся справи прилюдно, доказуючи, що на сорочці вбитої були сліди мужеських ніг. І справді 4 роки пізніше на поліції признався добровільно син прокуратора Варшауер, що це він убив Балоґову у приступі сексуальної вестими. Варшауер був типом ненормальним. Штайнерова випущена із вязниці була зломаною людиною. Нині преса збирає для неї жертви.

— **Боїться української книжки.** В-во „Червона Калина“ вислало один примірник свого календаря із 1924 р. одному із наших земляків на Україну. Маємо перед собою звернений із Київа пакет із друкованим надписом французькою мовою: „Звертається як заборонене адміністрацією для пресових публікацій“.

— **Радянська театральна цензура.** Письменник Теодор Драйзер вернувшись із подорожі по СРСР подає такі факти про тамошню театральну цензуру. Майже в усіх містах Радянського Союзу заборонені песи Шекспіра „Гамлет“ і „Макбет“, низка пєс Шілера, Ібсена, Стріндберга, такі песи Чехова, як „Вишневий сад“ і „Три сестри“, песи Гавптмана, Судермана та Шова. Про песи Ібсена та Стріндберга сказано, що „вони за грубі“; Шекспір виводить забагато королів, князів, аристократів, а за мало робітників. Песи Гавптмана і Чехова надто сумні; іронія Шова вдаряє за гостро в ідеї комунізму. У „Розбійниках“ Шілера доданий прольоґ і епільоґ з революційно-комуністичною тенденцією. Також усі твори, що звеличують релігійне почування і кохання — заметовані.

— **Кінець мароканського гарему.** Французький уряд доконав великого діла за прикладом Мустафи Кемаля, що одним махом зліквідував багатоженство разом із султанським гаремом. У Мароко, де на престолі сів новий молодий султан на місце Муляя Юсуфа, 18-літній Мулий Гаміда дістав у спадщині по свому батькові згідно із традицією гарем із 250 законними жінками. Головному французькому резидентові Мароко Стеґові вдалось переконати молодого султана, що така скількість жінок за дорога для нього і для франц. уряду, який мусить виплачувати їм пенсію. Мулий Гаміда згодився на одну жінку, доньку одного визначного мароканського достойника. Аж тепер він заявив, що хоче взяти собі ще другу жінку. На це франц. резидент заявив, що Франція згодиться навіть на три, остаточно чотири жінки, але не на більше. Тепер прийде хіба черга на інших провідників мароканських племен, що досі мають від 30—40 жінок. Не всі вони відступлять так легко від традиції та звички як теперішній султан.

— **Світова всячина.** У Здолбунові святкували відчинення безпосереднього товарного залізн. руху між Польщею і СРСР. — Президентом Португалії вибраний Кармона... єдиний кандидат на це становище. — Померла в 62 р. життя Ніна Банґ, перша жінка міністр у світі, що була в данськім соціяліст. кабінеті від 1924—1926 р. міністром освіти. — Видавець часопису „Ельзас-льотрінґ. Гаймат-штімме“ д-р Ернст із Берліна обвинувачений у протифранц. державній змові; його судитимуть у Кольмарі заочно. — У Нюйорській підземельній залізниці підложив один фризієр бомбу, під долівкою одного кіна, щоби... помститися на своїм сусіді. — Помер визначний астроном Маундер у 76 р.; на протязі 46 літ він робив досліди над впливом сонішних промінів. — Троцький, Раковський і Радек утратили титули „академиків“, членів Радян. Академії. — Московський жидівський державний театр їде за кордон з виставами.— Ліндберґ заробив на своїм перелеті через океан 500.000 дол. — В Спол. Державах спеціяльна комісія шукає останків дорогоцінностей рос. царської рідні, проданих там міжнародніми ошуканцями. — Група америк. капіталістів хоче наладнати постійну воздушну комунікацію між Ню-Йорком і Льондоном. Цей переїзд тріватиме 48 годин. — У Манчестрі літак упав на діти і одну вбив, а 4 поранив.

— **Друкарський чортик.** У вчорашньому числі „Діла“ вкралася прикра помилка в четвертому уступі передової статті п. н. „На порозі парляменту“. Перше речення четвертого уступу має звучати: „Тому то **не** треба дивуватись“. У тексті пропущено „**не**“, через що зміст цілого речення змінився.

— **Концерт Любки Колесси.** Звертається увагу публики, що концерт Любки Колесси дня 29. п. м. в салі Лисенка зачнеться о год. 8-ій вечер. З огляду на конечність удержання порядку в гардеробі проситься публику прибути вчасніше.

Театри.

„Кооператива Український Театр“ під дир. Й. Стадника (вул. Шашкевича):
31-го г. 7·30 веч. „Над Дніпром“, опера Е. Форостини.

Міський великий театр:
28-го г. 7·30 веч. „Завмерле місто“.
29-го г. 7·30 веч. „Гамлет“.
30-го г. 7·30 веч. „Гамлет“.

Міський „Театр Новин“:
28-го г. 8 веч. „Дівча з Пушти“
29-го г. 8 веч. „Леді Шік“, оперетка В. Кольо (премієра).
30-го г. 8 веч. „Леді Шік“.

КІНА.
„Аполльо“: „Крайцерова Соната“.
„Палас“: „Приятель дому“.
„Лев“: Демон цирку“.
„Фатаморгана“: „Вуличниця“.

ОПОВІСТКИ.

Позір Бережанщина! Дня 1 квітня 1928 (неділя) в годині 11. в полудне відбудеться в салі „Надії“ в Бережанах Просвітня Конференція. Денний порядок: Просвітні і лугові реферати, звіт з дотеперішньої праці читалень і лугів і їх завдання на майбутнє, справа влаштування Великого Повітового Свята в честь Івана Франка на червень 1928 з луговим здвигом, дискусія. Просимо Хвальні Виділи читалень і Ради Лугів вислати на ту конференцію по двох делегатів з уповноваженнями на письмі. Просимо теж усі сусідні філії „Просвіти“ і Лугові Орґанізації прислати на ту конференцію своїх відпоручників. Справа дуже важна. Взиваємо читальні і Луги точно явитись на конференцію — *Виділ Т-ва „Просвіта“ в Бережанах.*

Подяка. Отсим складаємо щиру подяку Високопреп. Отцю совітникові Любомирові Білинському, парохові в Монастирисках як і його достойній Родині, та Вп. п. Ізидорові Пісецькому, урядникові Епископської Консисторії в Станиславові за Їх щиру опіку, труди і кошти при достарчуванню харчів, книжок і часописей, підчас нашого 4-тижневого перебування у слідчій вязниці в Станиславові. — Станиславів 23. III. 1928. — Петро Лехман і Ілія Новицький, політичні вязні.

ЗБАРАЖЧИНА! ПОЗІР!

Звичайні Загальні Збори

Товариства „Український Дім“ в Збаражі відбудуться дня 9. квітня 1928 в год. 11 рано у власній домівці Т-ва з таким порядком нарад: 1) Відкриття Зборів, 2) Вибір провідника Зборів і покликання двох секретарів, 3) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів, 4) Звіт Виділу з ведення діл і орудування майном Т-ва, 5) Звіт Надзірної Комісії і її внесок о уділення виділови абсолюторії, 6) а) Вибір голови Т-ва на місце уступаючого д-ра Івана Кульчицького б) вибір двох членів виділу на місце уступаючих Осипа Берези і Павла Ґевка, в) вибір трох заступників виділових, г) вибір трох членів Надзірної Комісії і двох заступників, 7) Ухвалення вписового і членської вкладки на 1928 рік, 9) Внесення і питання.

1—1 1791 ВИДІЛ.

Збараж, дня 24. березня 1928.

Загальні Збори

Спорт. Т-ва „Ропник“ у Бориславі відбудуться в неділю 8. квітня ц. р. в год. 4. попол. в салях касина Народного Дому, після програми як слідує: 1) Відчитання протоколу Заг. Зборів з року 1927, 2) Звіт з діяльности за рік 1927, 3) Вибір нової управи, 4) Внесення. — За Управу: Левицький Михайло голова, Сушко Володимир секретар.
1792 1—1

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.